

latvian

by *krystyna szaraniec*

*akademia muzyczna im. stanisława moniuszki w gdańsku
(latvia)*

fragmenti no *vēstulēm*

trieciens

Saņēmis zibens spērienu galvā,
Neceri dzirdēt
Pērkoņa dārdu
1973

eseists

Mums visiem ir jūtas, taču
Diez vai kāds no mums ir dzejnieks;
Lai par tādiem kļūtu, mēs sevi izmēģinām
1999

ignorance

Neviens nepazīst mani tā,
Kā es sevi pazīstu;
Neskatoties uz to,
Es par maz sevi pazīstu
1973

līdzjūtība

Tas nozīmē atcerēties vismazāko ļaunumu, kas nodarīts citam,
Un aizmirst vislielāko ļaunumu, kāds jebkad ir sagādāts tev
1997

zobens un spalvaskāts

Veltīgi zobenu celt,
Kad spalvaskāts sakauts
1993

pravietojums

Katrs cilvēks ir pravietis.
No viņa dzīve sākas un viņā beidzas
1988

laime

Ja pārņemsim
No politeisma – cieņu pret zemi un senčiem,
No Tālo Austrumu reliģijām – garīgumu,
No jūdaisma – pasaules redzējumu un nelokāmību,
No kristietības – mīlestību un piedošanu,
No islāma – ticības dedzīgumu,
No laicisma – sapratni un atvērtību,
No humānisma – vienotību,
Mēs būsīm paši laimīgākie cilvēki
1990

dzimtene

Tā ir zemes daļa,
Uz kuras mēs pārdzīvojam savu brīvību;
Tā var būt tik plaša, ka aptver visumu,
Vai arī šaura, kādu to padara mūsu ierobežotā iztēle
1990

vīzija

... Redzot, ka ir pienākusi garīgā vadītāja dzīves pēdējā stunda, viņa mācekļi
sapulcējās ap viņu ciešā lokā, cerēdami saņemt pēdējās pamācības. Viņš
tiem sacīja:

- Atbrīvojieties no visa materiālā, tā kā es to izdarīju. Būdams septiņus gadus vecs, es uzdāvināju savu mīļāko rotaļlietu nabagam kaimiņu bērnam. Tas, ka tā bija mīļākā rotaļlieta, gandrīz atturēja mani no šī dāvinājuma būtības izprašanas.

Atbrīvojieties no kaislībām, tā kā es to izdarīju. Būdams septiņpadsmit gadus vecs, es upurēju mīlestību draudzības vārdā.

Atbrīvojieties no zināšanām, tā kā es to izdarīju. Būdams divdesmit septiņus gadus vecs, es pārstāju krāt diplomus, kuri gandrīz noveda mani līdz iedomībai, nevis līdz pazemībai.

Atbrīvojieties no slavas, tā kā es to izdarīju. Būdams trīsdesmit septiņus gadus vecs, es sapratu, ka tā ved tikai līdz fantāzijām.

Atbrīvojieties no metafiziskām pārdomām, tā kā es to izdarīju. Būdams četrdesmit septiņus gadus vecs, es atstāju patiesību pašai patiesībai.

Atbrīvojieties no cilvēciskacām saitēm, tā kā es to izdarīju. Būdams piecdesmit septiņus gadus vecs, es atklāju liekulību cilvēku uzvedībā.

Atbrīvojieties no līdzīgiem sev un dzīvojiet kā vientuļnieki, tā kā es to izdarīju, kad būdams sešdesmit septiņus gadus vecs, es zaudēju visus savus īstos draugus.

Atbrīvojieties no idejām, tā kā es to izdarīju. Būdams septiņdesmit septiņus gadus vecs, es pārstāju rakstīt un iznīcināju visas savas grāmatas, kuras šķīra mani no dabas.

Atbrīvojieties no sava ķermeņa, cik vien tas ir iespējams.

Un tad, kad pienāks jūsu nāves stunda, jūs viegli atbrīvosieties no dzīves, kuru pazīstat, un savienosieties ar to, ko arvien vēl noraidāt...

1999

fragmenti no *emancipētā*

vējš

(pirms laika un telpas jēdzienu izveidošanas)

Es esmu vējš, kas laika un telpas neierobežots skrien visumā. Vējš, kas savu straujo ceļojumu beidz jaundzimušā plaušās. Tikai tad es iepazīnu dzīves vērtību, kad kļuvi par tās neatņemamu daļu.

1995

melodija*(zemē, kura ir atguvusi brīvību)*

Cīnījāties līdz nāvei vieni pret otriem, daudzas tautas nozuda no zemes virsas, līdz atgriezās brīvība - atmiņā palika tikai melodija, kas radusies kāda ģēnija vēltīgajā sapnī par ienaidnieku samierināšanu. Un palika tikai daba, kura savām putnu, koku un upes skaņām dzied savas esamības gudrības un spēka melodiju.

Jā, es esmu tas, kuru daba uzskatīja.

1997

poēma*(miera laikmetā Volgas krastos)*

Tautu atmiņa ved mani pie nezināma autora poēmas, kurā teikts:

Mans bērns,

Ja tevi kādreiz māks skumjas,

Ka esmu atstājis šo sauli un devies uz otro pusi,

Izdzīvo savu dzīvi intensīvi un,

Kad arī tu kļūsi par visuma daļiņu,

Atnāc pie manis uz celli –

Atradīsi mani

Esamībā un nebūtībā

Ar spalvu rokā pie papīra lapas,

Meklējot pārdzimšanu

1997

klints*(romantisks mirklis Gobi tuksnesī Mongolijā)*

Šoreiz es esmu nekustīga klints, kurai nekad nav tuvojusies cilvēciska būtne. Divi iemīlējušies, iemūžinot savu mīlestību klintī, dara mani par savas kaislības un vēstures liecinieci.

1995

apziņa*(atstumts cīņas laikā)*

Biju spiests sadarboties ar cilvēku, kuram sadarbība ar mani arī tika uzspiesta. Cīnījāties kopā par bērības ideāliem un būšanu labākiem par citiem jauniešiem. Viņš izvēlējās politiķa karjeru kā savas dzīves ietekmēšanas veidu, taču, gūdam panākumus šajā laukā, ieguva varu, kuru

sāka ļaunprātīgi izmantot. Kad es jautāju viņam: „Kāpēc tu to dari, kur palika ideāli un vēlēšanās būt labākam par citiem?”, viņš citu cilvēku apspiešanu skaidroja ar nepieciešamību saglabāt to, kas jau sasniegts.

Tajā dienā es jutos atstumts.

1997

rēgs

(ārpus laika un telpas)

Es atkal esmu spēks, ārpus laika un telpas, tālu no jebkādam sajūtām un tiešamības...

1997

godājamais vīrs

... Uz godājamā vīra celli atnāca nāve. Sākumā, redzot viņa priekšzīmīgo dzīves veidu, nāve viņu apžēloja. Godājamais vīrs turpināja to aicināt un beidzot nāve paņēma viņu sev līdz. Godājamais vīrs savienojās ar visumu kosmiskā mijiedarbībā, tāpat kā visas būtnes pirms un pēc viņa to darīja un darīs, kļūstot par patiesības, kuras vārdā viņš tik daudz padarīja un kuru centās saprast, daļiņu.

Radnieki un ļaudis no malu malām sanāca, lai atdotu lielajam vīram pēdējo godu. Daži, sajutuši viņa cellē vīraka smaržu, sauca viņu par svēto. Citi, pārliecināti, ka redzējuši gaismas oreolu virs viņa celles, atzina viņu par jaunu pravieti.

Tad godājamā vīra vecākā dēla vecākais dēls atvēra viņa testamentu un skaļi nolasīja visiem klātesošajiem:

„Mana pēdējā griba ir attēlota manā dzīvē. Iepazīstiet to un ņemiet no tās piemēru. Vienmēr atcerieties, ka neviens nav labāks par nevienu no jums, kā arī neviens no jums nav labāks par citiem cilvēkiem.

Kas attiecas uz mani, es esmu tikai vienkārša cilvēciska būtne, varbūt pirmais no tiem, kas atbrīvojušies un savienojušies ar visuma garu. Es gribētu nebūt pēdējais, zinot, ka neesmu ne pirmais ne pēdējais no visiem tiem, kas patiešām savienojušies.

Lai manas nāves diena ir savienošanās ar patiesību un kosmiskas atbrīvošanās diena. Kas attiecas uz manu kapu, lai tas atrodas manā cellē, ar vienkāršu kapakmeni un uzrakstu: „Šeit dus cilvēks no zaļās ielejas”. Lai manas celles vārti, kā iepriekš un kā vienmēr, stāv atvērti, neatjaunoti un pakļauti laika un dabas kaprīzēm.

Mani mīļie, priecājaties par mani, jo cik liels nebūtu izplatījums, tā nebūtība ir plašāka, un cik garš nebūtu laiks, tā nebūtība ir vēl nebeidzamāka. Tāpat, cik dziļas nebūtu jūtas, to nebūtība ir vēl dziļāka un kādi nebūtu tiešamības izmēri, tās nebūtība ir vēl bezgalīgāka.”

1996. gada maijā

fragmenti no *integrētā*

meklētājs

Es pieķēru viņu naktī, kad rakņājās pa atkritumu kastēm; nosodīju viņu un atstāju viņa skumjā likteņa varā. Vēlāk sāku novērot, kad tas nabags atnāk. Sākumā katru nakti, katru rītu un beidzot jebkurā dienas laikā. Šis cilvēks pierada pie savas nodarbības un, nejūtoties vairs neērti kā sākumā, darīja to ar aizvien lielāku regularitāti un meistarību, līdz tādai pakāpei, ka, tiekoties pēdējo reizi un paskatoties viens otram acīs, es biju tas, kas juta kaunu.

1999

savienošanās

Tagad, kad apsūdzētā liecība tika uzklausa un aizstāvis pabeidza savu darbu, līdz šim klusējošais Dievs-Tiesnesis pasludina savu spriedumu.

Un no viņa lūpām izplūst tumša gaisma, vienlaicīgi piespiežot apcietinājumu un brīvības prieku.

Klusums liek man skatīties uz Dievu-Tiesnesi un klausīties, kā viņš lasa spriedumu. Pienāku viņam tuvāk nekustoties, lai skatītos uz viņu ar aizvērtām acīm. Kaut kāds nedabisks spogulis atklāj mani Dievam-Tiesnesim, kurš sludina savu spriedumu uz cilvēka apziņas pamata, kuras atslēgvārds ir nevainība; un tad es saprotu, ka stāvu priekšā pašam sev, ka visas pretrunas pazūd un notiek savienošanās. Un lūk – esmu vienā laikā un kopā ar praviešiem un grēciniekiem. Es savienojos ar viņiem un viņos, ar Dievu-Tiesnesi un Dievā-Tiesnesī, jo visiem mums ir kopīgs liktenis; cilvēka apziņa ir tikai viņa līdzsvara garantija, nevis nepārliecības daudzo seju izteiksme.

Lūk, es esmu visvarenības, no kuras nekad nebiju atdalījies, daļiņa, esamībā un nebūtībā, kuras nekad neesmu atstājis.

Lūk, es esmu visvarenības, esamības un nebūtības daļiņa, jo pēc nāves nav cita ceļa kā savienošanās.

1998

projām gājējs

Pēc nostalgiska ceļojuma pa zemi, manas iepriekšējās dzīves vietu, es turpinu savu ceļu.

Pastāvīgi, pat pēc šī ceļojuma pabeigšanas, es atsaucu atmiņā to, ko esmu pārdzīvojis uz zemes. Bez jebkādiem ierobežojumiem es peldu pāri laikam un telpai.

Kad iedziļinos absolūtā zināšanā un universālā patiesībā, meklējot ceļu līdz pārdzimšanai un līdz visam, kas ir un vienmēr būs pārāks par cilvēku, es nepārstāju domāt par Cilvēku, viņa ikdienas dzīvi, viņa nākotni, labklājību un brīvību.

Jo bez Cilvēka esamības, ko nozīmētu dzīve un nāve? Ko nozīmētu visvarenība ar tās divām sejām: zināšanu un patiesību? Tādēļ jautāju: kāpēc cilvēka laime uz zemes ir tik grūti sasniedzama?

Es zinu, ka cilvēks ir laimīgs pēc nāves, jo pats šeit atrodos. Bet ko pateikt par viņa dzīvi uz zemes? Vai ir iespējams uzlabot viņa stāvokli?

Ko es varu izdarīt, atrodoties šeit, augšā?

Tikai nāve dara galu badam, mantkārībai, ziedoto sapņiem, vienlīdz neapdomīgiem, zinošiem un ignorantiem. Tikai ar nāves starpniecību ir sasniedzama vienlīdzība starp visiem.

Īstais manu bažu avots ir Cilvēks. Taču, vai tad es neesmu absolūtā vienībā ar Viņu un Visumu, ārpus laika un telpas, dzīvē un nāvē? Tādā gadījumā kādēļ es uztraucos?

Es dodos projām - saku jums, atbrīvojies no visiem izteiksmes līdzekļiem, neatkarīgi no tā, vai ir pierakstīti vai nav. Es dodos projām, atbrīvojies no jebkādam pārdomām, pat atturīgām vai aprobežotām. Es dodos projām, atbrīvojies no visām tieksmēm, pat pēc pašas atbrīvošanās, absolūtās zināšanas un universālās patiesības. Projām dodas arī Cilvēks, atbrīvojies no Visuma Dieva. Beidzot, projām dodas arī Visuma Dievs, atbrīvojies savukārt no Cilvēka.

Projām dodos es, projām dodas Cilvēks, projām dodas Visuma Dievs.

Atbrīvojos es, atbrīvojas Cilvēks un atbrīvojas Visuma Dievs.

1999

fragmenti no *sapņotāja*

pēdējais

... Savas dzīves pēdējos brīžos, pēc dziļām pārdomām, sapņotājs nonāk līdz šādiem secinājumiem:

Dievs dzimst, pēc tam aug un noveco cilvēku dvēselēs. Tie, kas uztver viņu pa savam, tic, ka Dievs ir radījis Cilvēku savas izpriecās dēļ, un tādēļ paši ziedo sevi šim neprātam. Savukārt tie, kas Dievu bīstas, dara to pašu, upurējot sevi tik dedzīgi, ka vienkārši aizmirst dzīvot. Meklējot Dievu, kas tiek uztverts saskaņā ar savu iztēli kā vecojošs laikā un telpā, pazūdošs esamībā un nebūtībā, Cilvēks aizmirst, ka nāve visu izdzēš un pilnīgi savieno viņu ar to, ko viņš meklēja, vai ar to, ko viņš vēl nebija sācis meklēt.

Cilvēks, kuram jācieš nāves šausmas, bet kurš apzinās savu esamību, baidās vēl vairāk. Tādēļ viņam sasniegt atbrīvošanos un savienošanos galīgajā vienībā ir grūtāk salīdzinājumā ar pārējiem dabas un visuma elementiem. Viņam par jaunu ir jāiedarbina prāts, lai tas spētu uztvert šos divus jēdzienus: atbrīvošanās un savienošanās.

Turklāt, sapņojot par dzīvi pēc dzīves, Cilvēks iedomājas to līdzīgu līdzšinējai dzīvei, kuru jau ir pazinis, pie kam visvairāk cer, ka tā būs mūžīga. Taču, vai šāda dzīve nebūtu garlaicīga? Bet varbūt Cilvēks kļūs par Dievu?

Savos ticības meklējumos Cilvēks attālinās no sev tuvajiem, nostāda sevi tiem pretī. Bet vai šajā gadījumā nevajadzētu pašāvērtīgi tuvināties pašam sev un cilvēcei ar tās lielajām vērtībām? Kas attiecas uz pašu ticību, tā patiesībā ir visvieglākais ceļš, kā sasniegt nedrošu galamērķi, kurpretim vēlēšanās darboties cilvēces labā - visdrošākais.

Vēl vakar Cilvēks dzīvoja dabas klēpī, nekādā veidā tai nekaitējot. Šodien Cilvēks to ļaunprātīgi izmanto. Līdz šim viņam bija izdevies saglabāt to lēnai evolūcijai nākotnē. Bet vai Cilvēks spēs saglabāt dabu šodien un nākotnē, aizvien ātrāka pasaules attīstības tempa apstākļos?

Sapņotājs beigās nonāk līdz secinājumam, ka nav nekādas nākotnes cilvēcei, kuru pastāvīgi dala rasu, valodu, teritoriālās, reliģisko un dogmatisko uzskatu starpības, vieno tikai mantkārība, kad humānisms ir pilnīgi aizmirsts.

2000

himnas

9

Es esmu jaundzimušais, jauneklis,
Vecis, mūžība,
Es esmu tēvs, nogurums,
Māte, pļāvums

Es esmu nedzīvība, nemiers,
Audzēšana, raža,
Es esmu labums, dāvana,
Ļaunums, nabadzība

Es esmu mīlestība, līdzietība,
Naidis, nelaime,
Es esmu cerība, gaidas,
Laime, liktenis

Es esmu doma, patiesība,
Ticība, vēlēšanās,
Es esmu redzošs, redzamais
Un katra krītošā zvaigzne

Es esmu dzīvība, nāve,
Esamība, nebūtība,
Es esmu Dievs, nemirstība,
Viss un nekas.

Es esmu cilvēks
2000

11

Es pastāvu, tātad esmu atbildīgs;
Tu pastāvi, tātad – tu arī;
Mēs pastāvam, tātad – mēs arī,
Cēlonība mūs vieno, pateicoties solidaritātei,
Priekš labā un priekš ļaunā
Pienākums liek mums būt
2000

fragmenti no *alfas-omegas*

no *projām gājēja*

kāda laika šķiešana
Ir grimt maldinošās ilūzijās,
Cerot uz tikšanos un skūpstu;
Kāda laika šķiešana
Ir iedomāties neiespējamo un sapņot;
Kāda laika šķiešana
Ir gribēt ceļot pa zemi, jūru un gaisu;
Ak Dievs! Cik skumji
Par veltīgi izšķiesto laiku!
2002

par dzīvi

Mana atgriešanās no ceļojuma pa dzīvi,
Kuru es tik cītīgi centos saprast un izprast
Nav bez filozofijas.
Man ir daudz vairāk jautājumu, nekā atbilžu
2002

pēdējās asaras

Tikko noritēja,
Tās ir projām došanās asaras;
Vai tās ir skumjas un siltas
Kā šķiroties?
Vai priecīgas un melodiskas,
Kā atbrīvojoties?
Pēdējās asaras tikko noritēja, kā negaiss
Atnāca, mudinot mani iekāpt kuģī
Un lūk, esmu iekāpis
Ar neapraktāmu prieku!
Es dungoju projām došanās himnu,
Kuru nekad neesmu uzrakstījis;

Es dungoju to pirmo reizi,
Būdams agonijā pirmo reizi,
Es turpinu dungot,
Ar cerību, ka pabeidzis varēšu doties projām;
Es turpinu dungot,
Un lūk, dodos projām,
Lūk, es, laimes pilns, pārceļos!
2002

no *sarunu biedra*

kains

Kain, ko tu izdarīji, jeb drīzāk, ko ar tevi izdarīja Cilvēks? Vai tu nositi savu brāli, vai Cilvēks tevi apvainoja viņa slepkavībā pēc tam, kad radīja tevi savā iztēlē?

Ja patiesībā Dievs no jums abiem izvēlējās Ābelu, pieņemot viņa ziedojumus un atsakoties pieņemt tavus, noraidot tavu mīlestību un neatzīstot tavu smago darbu, tad es esmu gatavs uzskatīt to par tavu, fiziski un psihiski vārgā būtne, vainu mīkstinošu apstākli. Bet ja Ābels nosistu tevi, neskatoties uz visiem viņam dotajiem Dieva mīlestības apliecinājumiem, tad es nekad viņam nepiedotu.

2002

līdzcietība

Es atrodu to tur, krustā sistu. Es atrodu to tur vēlreiz, uz krusta, upurējošu savu dzīvi, lai glābtu citus.

Starp mums nav sazināšanās, kopš mēs līdzdzīvojam.

2002

vējdzirnavas

Servantes, es tevi meklēju jau ilgu laiku, bet atrodu tikai Donu Kihotu uz Rosinantes jājam uz vējdzirnavām, kuram līdzās uz sava ēzeļa jāj viņa uzticamais ceļabiedrs Sančo Pansa.

Dārgais Migel, tu iemūžināji Donu Kihotu cilvēku apziņā un iztēlē, un tas ir labāk priekš tevis, jo es nevaru iztēloties tevi meklējošu savu varoni, kurš nav neviens cits, kā tu pats.

Tādēļ gatavo mūs abus piedzīvojumam, ceļojot ar Donu Kihotu un Sančo Pansu.

2002

dāgs

Hammaršeld, tu biji otrais Apvienoto Nāciju Organizācijas ģenerālsekretārs. Tu esi dzimis Zviedrijā – valstī, kurā jau sen ir aizmirsts karš, bet tava misija ir miera saglabāšana pasaulē, cik vien tas ir iespējams. Būdam augsta pienākuma cilvēks, tu darbojies šīs organizācijas lēmumu neatkarības labā. Kadu nožēlu un skumjas tu jūti tagad, redzot šo pašu organizāciju kļūstam par vienpusīguma un prastu ideju emblēmu.

2002

dēli

Tavi dēli, Amerikas Savienoto Valstu atbrīvotāj Džordž Vašington; tavi, lielā vīra, kas godīgi un taisnīgi darbojās laimīgākas cilvēces labad, dēli; paskaties uz viņiem divus gadsimtus pēc savas nāves. Neskatoties uz pieredzi, kuru viņi guvuši šajā laikā, paskaties, kā viņi ūdens un dzīves meklējumos apgūst kosmosu līdz pat Marsam, atstādami bagātos Zemes ūdeņus piesārņotus un nolemjot slāpju nāvei miljoniem nepriviliģēto reģionu iedzīvotāju.

Vai tādus dēlus tu gribēji, Džordž Vašington?

2002

**fragmenti
no *atmiņām*****no *ievada***

Mans bērns,

Cik daudz reižu tavs vectēvs teica man, ka cipari viņu nobeidza, gribēdams pateikt, ka viņa darbs administrācijā, pārsvarā grāmatvedībā, traucēja viņam rakstīt.

Savukārt, es varētu pateikt, ka mani nobeidza burti, tādēļ, ka es izmantoju tos lielākoties nepareizi, rakstot neliterārus darbus.

Tie izrādījās noderīgi, deva panākumus un palīdzēja man pelnīt maizi. Neskatoties uz to, šis darbs traucēja man nodoties literārai rakstīšanai - tam, kas jaunradē ir patiešām vērtīgs.

Tu, kas meklē atbrīvošanos,

Atceries, ka katrai cilvēciskai būtnei ir saknes, par kurām tai jābūt lepnai, neatkarīgi no tā, kur tās ir, izmantojot no priekšteču sasniegtā to, kas ir labs, un atmetot to, kas ļauns.

Tavas saknes ir meklējamas laikos, kad šī zeme piederēja praviešiem, apustuļiem un svētajiem, te domāju ne tikai tos slavenos, bet visus praviešus, apustuļus un svētos, kuri dedzīgi nodevās zinātnei un kultūrai, kā arī visus tos, kas nodzīvoja savu dzīvi saskaņā ar viņu laikos atzītajām vērtībām.

Tavas saknes, mans bērns, ir Austrumos, pašā pasaules sirdī.

Aramejieši, kuri atrada vienīgo Dievu Ēlu, deva tev uzvārdu, jo Naāmans nozīmē Ēla kalps. Kas attiecas uz aramejiešu karaspēka vadoni, sīrieti Naāmanu, viņu devītajā gadsimtā pirms mūsu ēras izārstēja no lepras pravietis Elizejs, iegremdējot septiņas reizes Jordānas upes ūdeņos. Turklāt, aramejiešu valodā runāja pats Kristus.

Tu esi Feniķijas un kanaāniešu, kuri izgudroja rakstību, bet nesaglabāja to uz ilgāku laiku, iekarojot citas civilizācijas un tādējādi zaudējot savu identitāti, zemes dēls.

Tu esi arī arābu, kuri varonīgi cīnījās par patiesību, bet kuru varoņdarbi šodien ir aizmirsti un to atsauksana atmiņā šķiet bezcerīga, dēls.

Tu esi Libānas, kuras panākumi var būt par piemēru, kaut arī pieaugoša merkantilisma dēļ - tikai atsevišķu personību, nevis visas tautas mērogā, dēls.

Un beidzot, tu esi Austrumu baznīcas, kuras saknes ir dziļi ieaugušas vēsturē un kurā, neskatoties uz tās sadrumstalotību, joprojām tiek dziedātas himnas Dievam, dēls.

Esi lepns par to visu, mans bērns. Taču atceries, ka tu esi arī brīža un visas cilvēces bērns. Un neaizmirsti, ka esi dzimis ģimenē, kuras locekļi nekad nav apspieduši citus cilvēkus. Jo cilvēks var pilnvērtīgi nodzīvot savu dzīvi, neapspiežot citus šā vārda visplašākajā nozīmē. Atbrīvo savu sirdsapziņu, jo labāk būt ieslodzītam cietumā netaisna sprieduma dēļ, nekā ar netīru sirdsapziņu priecāties par brīvību...

1998

الثقافة بالمجان

Ath-Thaqafa bil Majjan

Série littéraire gratuite établie et dirigée depuis 1991 par
Free of charge literary series established and directed since 1991 by
Serie literaria gratuita establecida y dirigida desde 1991 por
Naji Naaman

najinaaman
an-najiyyat

AN-NAJIYYAT

النَّجِيَّات

© *Tous droits réservés – All rights reserved – Todos los derechos reservados – الحقوق محفوظة*
Maison Naaman pour la Culture & www.najinaaman.org